

خوانندگان گرامی،

آیا بطورکل توجه به این نکته نموده‌اید که، ما درحال حاضر مشغول انجام ساختن و نوسازی بنای کلیسا می‌باشیم؟ احتمالاً کمتر کسانی از شما به آن توجه کرده‌اند. به چه دلیلی؟ زیرا که کاملاً در معرض دید نیست و بنظر می‌آید که این کار بصورت پنهانی انجام گرفته است. از طرف دیگر، علت این امر مربوط میشود به بروز ویروس کرونا، زیرا بعلت وجود این ویروس امکان گردهمایی و تجمع مسیحیان در کلیسا فعلاً نمی‌باشد. از جانب دیگر، امکان دیده شدن دفتر کار گروه جوانان متعلق به مانی و لنس و آشپزخانه پایین کلیسا که در حال حاضر در دست نوسازی می‌باشد از خیابان ماستریش قابل دیدن نمی‌باشد. و درحقیقت فقط در قسمت محل پارک خودروها در جلوی دفتر کار ما یک کانتینر (طاقک آهنی) بزرگ وجود دارد، همین حالا که من در حال نوشتن این نیایش می‌باشم کاملاً مشخص است که در اینجا وضعیت عادی وجود ندارد. در حقیقت طرح و نقشه نوسازی ساختمان از خیلی وقت پیش تصمیم گرفته شده بود و در واقع می‌بایستی این نوسازی تا حالا انجام گرفته باشد، ولی ... حداقل اکنون آن قسمت از ساختمان را خراب کرده، یک آشپزخانه نو و مدرنی انتخاب گردیده و در واقع بنای جدیدی در حال برپایی و ساختن می‌باشد.

ساختن و بنا نهادن – نیز یک موضوع اساسی در یک قسمت از نامه مبلغ مذهب پروتستان پائولوس که به اولین نومسیحیان در قرن‌تیان نوشته که در واقع همزمان، با موضوع موعظه برای دوازدهمین یکشنبه پس از ترینینتائیس است در ارتباط می‌باشد.

„زیرا در خدمت خدا، ما همکاران او هستیم و شما مزرعه او و عمارت او هستید. من با قدرت فیض بخش خدا، مانند یک بنای ماهر بنیادی گذاشتم و اکنون کسی دیگر بر روی آن می‌سازد. هر کس باید مواظب باشد که روی آن چگونه بنا می‌کند، زیرا شالوده دیگری، غیر از آنچه ریخته شد، نمی‌توان گذاشت و آن شالوده عیسی مسیح است. بعضی‌ها وقتی روی آن شالوده بنایی می‌سازند، طلا و نقره و سنگهای عالی بکار می‌برند و اشخاص دیگر از چوب و گیاه و گاه استفاده می‌کنند. ولی چگونگی کار هر کس آشکار خواهد شد، زیرا روز داوری آنرا ظاهر خواهد ساخت. چون آن روز با آتش همراه خواهد بود و آتش کیفیت کار همه را می‌آزماید و ماهیتش را نشان می‌دهد. اگر آنچه را که آدمی بر روی آن شالوده ساخته است از آتش سالم بیرون آید، آن شخص پاداش خود را خواهد یافت. اما اگر کارهای دست او سوخته شود، پاداش خود را از دست خواهد داد، ولی خود رانجات خواهد یافت. مانند کسی که از میان شعله‌های آتش گذشته و نجات یافته است.“

چه چیزی به جا خواهد ماند؟ از خود ما انسانها، و یا آنچه را که در واقع می‌سازیم و از خود باقی می‌گذاریم؟ من نمی‌دانم که آیا سازنده کلیسای خودمان برای چند سال پابرجا ماندن این ساختمان را تخمین زده بود، احتمالاً معمار این ساختمان بنای آنرا فقط برای مدتی بیشتر از چهل سال بنا نموده بود. و شاید به همین دلیل اوقسمت‌هایی پایه‌ایی و بنیادی ساختمان را بر روی بتون نساخته بود، درحقیقت به صورت ساده‌ایی بنای ساختمان را بر روی سطح سیمانی ساخته بود. و آیا ساخت این بنا را فقط برای کوتاه مدت ساخته بود؟ من نمی‌دانم، ولی مطمئناً این شکل ساخت بنا و ساختمان نمادی است از آنچه که در حال حاضر برای ساختن ارائه گردیده.

بسیاری از اوقات ما انسانها درباره ارزش و باقی ماندن پایدار آنچه را که خود ساخته و آفریده ایم دچار سردرگمی شده و در واقع خود را گول می‌زنیم. اغلب موارد ما شاهد این هستیم که آنچه را که

ساخته ایم و برای ساختن آن هم بسیار وقت و نیرو گذاشتیم بطور ناگهانی برایمان بی ارزش و پوچ میشوند. بسیاری از ما در همین دوران فعلی در پی بروز بحران کرونا کاملا متوجه آن شده ایم. برای همه آنچه را که مدت بسیار زیادی برایش کار و وقت و نیرو گذاشته بودیم، انجامش ناگهان غیرممکن گشت، مانند: طرح نقشه از قبل تعیین شده یک سفردریایی، رفتن به کنسرت، نمایش ها، آزمون ها و امتحانات. همه آنچه که نام بردیم در واقع این مطلب را آشکار میسازد: که تنها، آنچه که مهم بنظرمی آید، ایجاد روابط، ارتباط با دیگران، دوستی ها، ایمان و اعتقاد می باشند. موارد نامبرده پایه و بنیان اساسی جامعه ما و پیوسته اثرات آنان در زندگی ما می باشند، نه مسائل و چیزهای مادی که ما آنها را بعنوان چیزهای با ارزش دائمی در ذهن خود می پنداریم. یک وایرکارت در بازار بورس تا چند هفته های پیش بیشتر از ۱۴۰ یورو ارزش داشت و امروز ارزش آن یک صدم آن نرخ قبلی اش نیست. به همین سادگی میتواند همه چیز تمام شود و از بین برود.

آنچه را که من اینجا مهم می شمارم، این است که پائولوس قصد دارد به ما دقیقا یادآوری کند که، فرآیند ورود کار انجام شده مهم است. ما خود، هم کارگران و هم معمار و هم عمارت همزمان هستیم. در حقیقت در اینجا کاملا مشخص می گردد که تک روی تنها نمی تواند اثر بخش باشد، بلکه کار جمعی می تواند مهم و اثر بخش باشد.

حتی اگر هر کدام از ما در انجام کار خود موفق نشویم، و فکر کنیم آن کار پایدار نخواهد ماند، در این جا است که پائولوس می نویسد: اگر کسی کارهایش نادرست و ناموفق باشد، پاداش آن کار را خواهد گرفت ولی خودش نجات خواهد یافت، مانند آن کسی که از شعله های آتش گذشته و نجات یافته است. خداوند عالم هرگز خواهان آن نیست که ما را رها سازد. از ما خواسته شده که بنا بر استعدادهای فردی و توان خود در انجام کار و ساخت و ساز جامعه کوشا باشیم، ولی نباید اجبارا در آن کار حتما موفق باشیم. حتی اگر ما با نظرو فکر خود شکست بخوریم، و نتوانسته باشیم با آن نظرکاری از پیش برده باشیم، به معنی آن نیست که ما بعنوان همکاران خداوند و بنا و معمار او در کل و در مجموع شکست خورده ایم. زیرا که او برجای محکم و مقاومی ایستاده است و او خود، عیسی مسیح می باشد. به او می توانیم اطمینان کنیم. و بدین ترتیب داوری او و حکم اش درباره ساخت و ساز ما. نقش و سهم ما در ساخت و ساز باعث میشود تا خداوند ما را داوری می کند. ولی از همه بالاتر، او می خواهد حس شجاعت را در وجود ما تقویت نماید. ما اجازه داریم که مبتکر باشیم و تجارب مختلف را بیازماییم. نکته اصلی این است که ما برای انجام کار و ساخت و ساز نوینی در جامعه خود شهامت و جرات آنرا داشته باشیم.

Liedverse (EG 289,5)

سرود

ستایش کنید و عزت و افتخار دهید خداوند پدر، پسر و روح القدس! / او می خواهد آنچه را که او به ما وعده داده، برایمان بیشتر و چندین برابر نماید / تا ما محکم و استوار به او اعتماد نماییم، که ما کاملا بر پایه و اساس او بنا شده ایم، / از ته قلب و وجودمان بر او تکیه کنیم، تا که شهامت، جرات و درک ما همواره با او پیوند خورد. / این همان چیزی است که درباره آن سرود سر میدهیم: آمین، ما آنرا بدست خواهیم آورد، ما از ته قلب خود به آن ایمان داریم. (۱ گ ۲۸۹، ۵)

Gebet

دعا

یا عیسی مسیح، به علت ودلیل زندگی خود از تومی خواهیم: راه انجام تکالیف مان ومسئولیت مان را به ما نشان ده، بگذار ما آهنگ لحن صدای تورا بشنویم، تا ما نیز بمانند معمار تودر ساخت قلمرو حاکمیت توسهیم و شریک باشیم. ما را در آن جهت که تو لازم و ضروری میدانی سوق داده ودگرگون مان ساز. آمین.

آنجلیکا کراکائو

Angelika Krakau